

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ 7

Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ 1923

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΥΤΟΥ

Ἐπειδὴ ἑβδομαδιαία τις ἑφημερίς ἠσχολήθη κατ' αὐτὰς μὲ σχετικὸν πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου Σουδενὰ ἐπεισόδιον, ἀναγκάζομεθα νὰ σημειώσωμεν τὰ ἑξῆς.

Ὁ Ναὸς τοῦ χωρίου Σουδενῶν «ὁ Ἅγιος Βασίλειος» ἔχει λειβάδια ἰδικὰ του φέροντα ἑτήσιον εἰσόδημα ἐνοικιάσεως ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας δραχμῶν καὶ οἱ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς, ἐνῶ ὄφειλον πρῶτιστα πάντων νὰ ἀποβλέψουν εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ ἱεροῦ, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ναὸς, οὔτε χωρίον εἰς ἀνθρωπίνην ζωὴν, ἀφήκαν τὸν ἱερέα αὐθαίρετως ἐπὶ μῆνας πολλοὺς εἰς περιφρόνησιν καὶ ἔξευτελισμὸν μὴ δίδοντες εἰς αὐτὸν τὸ γλισχρότατον βοήθημα τῶν τριακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα καὶ ἀναγκάσαντες αὐτὸν νὰ δηλώσῃ ἐπ' ἐκκλησίας ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔξακολουθήσῃ μὲ τρι-αύτην ἀσέβειαν πρὸς τὸ ἀξίωμα του. Τῷ ἔδωκαν, κατόπιν ἀπὸ τὸ σκανδαλῶδες τοῦτο ἐπεισόδιον, τριακοσίας δραχμὰς τὸν μῆνα, ἐνῶ κατὰ γενικὸν κανόνα καὶ οἱ μὴ ἔχοντες περιουσίαν ἱεροὶ Ναοὶ τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας δίδουν εἰς τοὺς ἑφημερίους μηνιαῖον μισθὸν οὐχὶ ὀλιγωτέρας τῶν πεντακοσίων δραχμῶν, τινὲς δὲ ἀπὸ ὀκτακοσίων μέχρι χιλίων καὶ χιλίων διακοσίων δραχμῶν.

Τὸ ἠθικὸν τοῦ ἱεροῦ, κατ' ἔξοχὴν εὐαισθητοῦ, διαταράχθη, ἀλλὰ τῷ ὑπελειφθῆσαν σῶα αἱ φρένες του, ἵνα ζητήσῃ ἀλλαγοῦ ἄσυλον εὐλαβείας πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ καὶ Χριστιανὸς ἐκτιμώντας τὴν ἱερατικὴν ἀξιοσύνην αὐτοῦ καὶ συντηροῦντας αὐτόν.

Εὐρέθη τὸ παρὰ τὸ Αἴγιον χωρίον «Παρασκευή», οὗτινος οἱ κάτοικοι ἤκουσαν καὶ ἐμελέτησαν τὸν ἱερέα. Χριστιανοὶ δειψῶντες δ' ἱερέα ἀξίον τὸν ἐξετίμησαν. Τῷ προσέφερον ὅτι χρειάζεται νὰ συντηρηθῇ μία οἰκογένεια καὶ τὸ σπουδαιότερον καὶ σημαντικώτερον τὴν ἀγάπην των, καὶ τὸν σεβασμὸν αὐτῶν. Ἐμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς μῆνας περίπου, ἔμειναν δ' ἐνθουσιασμένοι οἱ κάτοικοι Παρασκευῆ ἀπὸ τὴν ἀξιοσύνην καὶ ἱερατικὴν συμπεριφορὰν του, ἄλλ' ἔμεινε κατενυχημένος καὶ ὁ ἱερεὺς. Δὲν τὸν διώρισεν ὅμως τότε ὁ Μητροπολίτης ἀναμένων τὴν μετάνοιαν τῶν κατοίκων Σουδενῶν, διὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἐδίδασκε, τὸν κατήχησε καὶ τὸν ἐχειροτόνησε.

Τῇ προτροπῇ τοῦ Μητροπολίτου εὐρέθη ὁ ἱερεὺς εἰς τὰ Σουδενὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Προφήτου Ἡλίου π. ἔτους 1927. Μετέβη εἰς τὸν οἶκον τοῦ διαχειριζομένου τὴν περιουσίαν τοῦ ναοῦ, τοῦ καὶ διευθύ-

νοντος καλουμένου. Οὐδεμία ἱκανοποίησις, οὐδεμία ἔκφρασις τιμῆς τινος, οὐδεμία παράκλησις νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐνορίαν του, οὐδεμία βεβαίωσις ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ σεβασθῶσι τὸν ἀξίον ποιμένα των καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ πλοῦσιον εἰσόδημα τοῦ Ναοῦ θὰ τὸν συντηρήσουν. Ἐδήλωσεν ὁ ἱερεὺς τότε εἰς τὴν ἱεράν Μητροπόλιν ὅτι μολοντί ἐπεθύμει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ Σουδενὰ, ἢ συμπεριφορὰ αὐτῆ καὶ ἡ ἀδιωφορία διὰ τὴν συντήρησιν του καὶ καθ' ὅλου ὁ τρόπος ὁ περιφρονητικὸς ἐκ μέρους τῶν διαχειριζομένων τὴν περιουσίαν τοῦ Ναοῦ, πάντα ταῦτα ἀναγκάζουσι αὐτὸν νὰ ἐκπατρισθῇ, πωλῶν τὴν πατρικὴν περιουσίαν του ἵνα εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν του καὶ τὴν συντήρησιν του. Ὁ Μητροπολίτης κατόπιν πάντων τούτων δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναγκάσῃ, διότι εἶναι ἐν πλήρει ἀδυναμίᾳ διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1923 ἐγένετο ἐνοριακὸς Νόμος καθορίσας τὰ τῆς διοικήσεως τῶν ναῶν κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα τὴν ἀρμοδίαν ἐκκλησιαστικῆν ἀρχὴν καὶ παρέχοντα δικαιώματα εἰς λαϊκοὺς ἑπιτρόπους, ἡμιστὰ πολλὰς ἀξίους τῆς θέσεώς των.

Καὶ βεβαίως ὅπου συμπίπτει νὰ εἶναι οἱ ἐπίτροποι Χριστιανοὶ καὶ ἠθικοὶ ἄνθρωποι, σέβονται τὸ ἱερατεῖον, ὑπακούουσιν εἰς τὸν ἀρχιερέα, τὸν γινώσκοντα πάντοτε περισσότερα ἐκκλησιαστικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπὸ ἕνα παντοπώλην, ἀπὸ ἕνα χρηματιστὴν, ἀπὸ ἕνα πτωχαλαζὸνα μικροπολιτικόν, ὑπακούουσι καὶ ὁ συμβιβασμὸς ἐν πᾶσι γίνεται. Καὶ αὐτοὶ εἶναι τότε σημαντικώτατοι παράγοντες καὶ συντελεσταὶ εἰς τὴν θείαν Λατρείαν, αὐτοὶ εἶναι ὁ γνῶμων καὶ ὁ ῥυθμιστὴρ τοῦ «πάντα ἐν τάξει καὶ βαθεῖα εὐλαβεῖα γίνεσθαι», κατὰ τὴν θείαν λατρείαν. Αὐτοὶ εἶναι τὸ ὑπόδειγμα τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸ κέλευσμα τὸ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου «Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε», διότι εἶναι οἱ συχνότερον πάντων τῶν λοιπῶν πιστῶν κοινωνοῦντες τῶν Ἀρχρᾶτων Μυστηρίων. Ἐκλέγονται δὲ τοιοῦτοι, ὅπου οἱ ἐνορῆται εἶναι θρησκευτικῶς πεπαιδευμένοι καὶ κοινωνικῶς ἀνεπτυγμένοι. Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τοιοῦτους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν, ἐμψυχῶμεν δὲ αὐτοὺς καὶ τὰ κοσμικὰ ἐλαττώματα αὐτῶν μεταβάλλομεν εἰς ἀρετάς.

Ἄλλα ἐκλέγονται διὰ κομματικῆς ἐπεμβάσεως καὶ συμφεροντολογίας μικροπολιτικῆς καὶ ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀθεῖαν νοσοῦντες καὶ ἄνθρωποι ὑπενθυμίζοντες τὸ τοῦ Θεανθρώπου πρόσταγμα: «Μὴ δότε τὰ ἄγια τοῖς κυσὶ καὶ μὴ βάλλετε τοὺς μαργαρίτας ἐμ-

προσθεν τῶν χοίρων». Ἐπιδιώκουσι δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιτρόπου οἱ τοιοῦτοι διὰ νὰ ἐπιφαίνωνται, ἐπειδὴ ὁ λαὸς πάντοτε τιμᾷ καὶ καὶ σέβεται τὴν θρησκείαν, ἄλλοι δὲ δι' ἀθεμίτου ψηφοθηρίας ἐπιζητοῦν τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ διὰ λόγους οἰασθήποτε ἀτομικῆς ὠφελείας.

Ἀπὸ τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους συμβαίνουν φρικτὰ καὶ ἀνήκουστα, διότι νομίζουν ὅτι δύνανται ἀτιμωρητῆ νὰ ἀπειθῶσιν εἰς τὸν Ἀρχιερέα καὶ τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Ὅριζεται π. χ. μισθὸς τοῦ Ἱερέως. Ὁ ἐπίτροπος δὲ τὸν δίδει ἢ τοῦ δίδει εἰς τὸ ἡμισυ ἢ εἰς ὅσον τῷ ἄρσει. Ἀναγκάζεται εἰς ἀπεργίαν ὁ Ἱερεὺς. Τὸν ἐπίτροπον δὲν τὸν δυσαρσετεῖ τοῦτο, διότι αὐτὸς θρησκείαν δὲν ἔχει, οὔτε τῷ χροιάζεται ἡ θρησκεία, οὔτε εἰς τὸν Ναὸν εὐρίσκειται ὅταν εἰς τὸ παγκάρι ἴσταται ἐπιτηρῶν καὶ μετρῶν τὰ τῆς χριστιανικῆς εὐλαβείας κερμάτια. Δὲν τὸν μέλλει αὐτὸν εἶναι ὑβρίζεται ὁ Ἱερεὺς, εἶναι περιφρονῆται, ὅπως δὲν περιφρονεῖται καὶ αὐτὸς ὁ τρίτης τάξεως κλητῆρ οἰουδήποτε δημοσίῳ γραφείου.

Εἰς τὰ εὐσεβῆ Σουδενὰ ἐκβδηλεύθησαν τὰ ἱερά καὶ ἐφυγαδεύθη ἔξ αὐτῶν ὁ ἄξιος Ἱερεὺς Θεόδωρος, μετὰ δὲ τὴν φυγάδευσιν συμβαίνουσι τὰ ἑξῆς :

Διατάσσει ἡ Μητρόπολις ἐπειγόντως εὐκαιροῦντα γείτονα Ἱερέα τὸν Κωνσταντῖνον Δοῦβον νὰ μεταβῆ νὰ ἱερουργήσῃ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ προσωρινῶς ἐφημερεύων εἰς τὰ Σουδενὰ « Ἅγιος Βασίλειος » μέχρι τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως τακτικοῦ ἐφημερίου. Μεταβαίνει ὁ γείτων Ἱερεὺς ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ εὐρίσκει τὴν πύλην τοῦ Ναοῦ κεκλεισμένην καὶ τὰ κλειδιά παρμένα. Διότι κατὰ τοὺς ἰθύνοντας ὁ Ἱερεὺς αὐτὸς διὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἐνορίαν του ἐζήτησε πεντακοσίας δραχμὰς κατὰ μῆνα, ὁ δὲ Ἱερεὺς ἄλλου γειτονικοῦ μικροῦ χωρίου, μὴ ἔχων τὴν ἀδειαν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐνορίαν του ἐν τῇ ἀναξιοῦτι αὐτοῦ, ὡς σκανδαλοποιῶν Ἱερέως, στέργει μὲ τριακοσίας δραχμὰς! Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο· ἀλλὰ καὶ διότι ὁ γείτων Ἱερεὺς ὁ μόνος ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀνάγκη κατὰλληλος διὰ τὴν προσωρινότητα αὐτῆν, ὑπάρχοντος καὶ ἐτέρου Ἱερέως εἰς τὸ γειτονικὸν αὐτὸ χωρίον τὰ Σουδενὰ « ἡ Θεοτόκος », ἔχει δυσαρσετήσῃ, ὡς διαδίδουν, κάποιον ἐκ τῶν ἰθυόντων τὰ τοῦ Ναοῦ ἢ τῶν συγγενῶν αὐτῶν καὶ δὲν τὸν θέλει ἐκεῖνος καὶ πρέπει νὰ μὴ τὸν θέλῃ καὶ τὸ χωρίον καὶ νὰ μένουν οἱ Χριστιανοὶ ἀνεκκλησίαστοι, διότι ὁ γείτων Ἱερεὺς εἶναι, ὡς λέγουν κοινῶς, ἀνεπιθύμητος εἰς τινὰς!! Οὕτω δὲ ὁ διατάσων Ἀρχιερεὺς γίνεται ὑφιστάμενος. Ἄλλ' ἔχει τότε ἡ Ἐκκλησία ζῶν καὶ ὑπόστασιν;

Τὰ πράγματα εἶναι ὅπως ἱστοροῦνται. Εἶναι μία εἰκὼν τῆς ὅλης καταστάσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ κλήρου ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τοῦ 1923. Ἐπαρουσιάσαμεν ἀκριβῶς ὅπως συνέβησαν τὰ γεγονότα τῆς φυγάδεύσεως τοῦ Ἱερέως τῶν Σουδενῶν « Ἅγιος Βασίλειος », διότι ἀκριβῶς ἐν αὐτοῖς καταδεικνύεται ἡ ἀτέλεια τοῦ Νόμου.

Τὸ ὅτι ἀρνούμενος ὁ ἐπίτροπος νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐφημέριον τὸν μισθόν, τὸν ὅποιον ὀρίζει τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως προεδρευόμενον Μητροπολιτικὸν Συμ-

βούλιον καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς δὲν ἐξουσιοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ Νόμου διὰ ρητῆς διατάξεως νὰ παύσῃ ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας τὴν ἐνοριακὴν ἐπιτροπείαν, αὐτὸ εἶναι εἰς τὰ πράγματα κατὰρρησις τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, αὐτὸ εἶναι ἡ κατὰρρησις αὐτοῦ τοῦ ἐφημερίου! Ὁ Ἱερεὺς τῶν Σουδενῶν ἐδιδάχθη καὶ ἠσκήθη ἐπὶ δύο ἔτη μὲ θυσίαν κόπων καὶ δαπανῶν αὐτοῦ τοῦ Μητροπολίτου ἐπίτηδες διὰ τὰ Σουδενὰ

Τὸν ἐφυγάδευσεν ὁμως ἡ περιφρονητικὴ στάσις τῶν ἐχόντων εἰς χεῖράς των τὸ χρῆμα τοῦ Ναοῦ καὶ ἀρνούμενων τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν του ἐπὶ μῆνας. Ὁ ἐπίτροπος ἀρνούμενος νὰ πληρώσῃ τὸν Ἱερέα τὸν ῥίπτει εἰς θέσιν ὑπηρέτου ἰδικοῦ του καὶ δὲν τὸν σέβεται ὡς ὑπηρέτην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως οὐ μόνον παρουσιάζεται ἀνώτερος τοῦ Ἱερέως ἐν ᾧ εἶναι κατώτερος, ἀλλὰ καὶ χλευαστὴς τοῦ Ἱερατικοῦ ἀξιώματος. Ὁ ἐπίτροπος αὐτὸς ὁ μὴ σεβόμενος τὸν Ἱερέα εἶναι ὁ θέτων προσωπεῖον χριστιανοῦ διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν θρησκείαν, ὁ ἔχων αὐτὴν τὴν αὐθαιρεσίαν ἐπίτροπος καταργεῖ καὶ τὸν Ἀρχιερέα καὶ ἐπεμβαίνει εἰς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, μὴ σεβόμενος τὴν διαταγὴν του καὶ μὴ δεχόμενος τὸν Ἱερέα τὸν ὑπ' αὐτοῦ διοριζόμενον. Ὅπως ἐγένετο εἰς τὰ Σουδενὰ, ὅπου οὐδόπως εἶναι ἔνοχοι οἱ κάτοικοι.

Ὁ Ἀρχιερεὺς οἰκονομεῖ τὴν ἀνάγκην διὰ τοῦ εὐκαιροῦντος καὶ ἔχοντος τὴν ἀδειαν νὰ ἱερουργῆ γείτονος Ἱερέως, οἱ ἐπίτροποι ὁμως κλείουν τὸν Ναόν, κάμνουν σκάνδαλον, σχηματίζουν ρεῦμα κατὰ τοῦ Ἱερέως. Αὐτοὶ δικάζουν καὶ καταδικάζουν, αὐτοὶ τὰ πνευματικὰ διευθύνουν, καὶ ὁ λαὸς ὑποφέρει.

Ἄλλὰ δὲν ὑπέστη ὁ Ἱερεὺς μόνον τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς στέρησεως τοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς νομίμου βοηθήματος διὰ τῆς αὐθαιρεσίας τῶν ἐχόντων εἰς τὰς χεῖράς των τὸ σχετικῶς πλούσιον ταμεῖον τοῦ Ναοῦ. Δὲν ἐτρομοκρατήθη μόνον διὰ τοῦ βαρβάρου ἀνοσιουργήματος τῶν κροτίδων τὸ Πάσχα, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσθη ὁ Ἱερεὺς, καθ' ἣν φρικτῆν ὥραν ἐξετέλει τὸ ὕψιστον τῶν καθηκόντων, τὸ τῆς μεταδόσεως εἰς τοὺς πιστοὺς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὑβρίσθη βλασφημουμένου τοῦ Μυστηρίου ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ διαχειριστοῦ τοῦ Ναοῦ. Ἐσυγχώρησεν ὁ Ἱερεὺς φερόμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς συγγνώμης τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ Ἀρχιερέως καὶ δὲν ἐπέδωκεν εἰς τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην μῆνυσιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι συναισθήσεως καὶ διορθώσεως τοῦ οὕτως ἀνηκούστως ἀσεβήσαντος πρὸς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Μεταλήψεως ἐπιτρόπου. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἀντὶ μετανοίας καὶ συναισθήσεως ἐπὶ τὸ χεῖρον προέκοψαν καὶ εἰς τὸ ἱστορηθὲν τοῦ κλεισμάτων κατάντημα ἔφεραν τὸν Ναόν.

Ἴδου πῶς κατηγγέλη εἰς τὸν Μητροπολίτην τὸ ἀνοσιουργημα κατὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Μεταλήψεως.

« Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας.

« Εὐσεβᾶστος ἀναφέρω πρὸς τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ὅτι τοσαύτη εἶναι ἡ ἀσέβεια τοῦ διευθύνοντος τὴν ἐνοριακὴν ἐπιτροπείαν πρὸς ἐμὲ κ. Α.

«Σταυροπούλου Ιατροῦ, ὥστε κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Εἰσοδίων ἀφῆκε νὰ κάμω ἔσπερινόν με ἐσβε-
σμέναις τὰς κανδήλας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἂν καὶ εἶχεν
«εἰδοποιηθῆ διὰ τοῦ Νεωκόρου νὰ παραχωρήσῃ
«ἔλαιον.

«Τὸ κορύφωμα δὲ τῆς ἀσεβείας τοῦ κ. διευθύνον-
τος ἐξεδηλώθη τὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῶν εἰσοδίων
«Κυριακὴν 25 Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ὁπότε καθ' ἣν σι-
γγμὴν εἶχον τὸ Ἅγιον Ποτήριον εἰς χεῖρας διὰ νὰ
κοινωνήσω τοὺς πιστοὺς καὶ εὐρισκόμην ἔμπροσθεν
«τῆς ὥραίας Πύλης, πλησιάζει ὁ διευθύνων κ. Σταυ-
ροπούλος μὲ φορεμένον μάλιστα τὸν πῖλον του καὶ
«μοὶ λέγει ἐπὶ λέξει· σὲ διατάσσω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν
«ἀριστερὰν θύραν νὰ κοινωνήσῃς τὸν κόσμον διότι
«φθείρονται τὰ σκαλοπάτια τῆς ὥραίας Πύλης, καὶ
«ἵταμώτατα ἐφύσησε καὶ ἔσβυσε τὸ ἀνημμένον κηρίον,
«ὅπερ ἐφώτιζε διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν.

«Ταῦτα ἀναφέρω πρὸς ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε, καὶ πα-
«ρακαλῶ νὰ διατάξῃτε ὅτι ἐγκρίνητε πρὸς τήρησιν
«τῆς ἱερατικῆς μου ἀξιοπροσέπειας τῆς τόσον καθυβρι-
«ζομένης.

Εὐπειθέτος Θεόδωρος ἱερεὺς Ἀναστασίου».

Ὁ οὕτω καταγγελλόμενος εἶναι ὁ πρῶτος διευθύ-
νων, ὁ ἕτερος ἦτο μέθυσός τις γνωστότατος, ὡς βλά-
σφημος κατὰ τῶν θείων ὀνομάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ
τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! Αὕτῃ εἶναι
ἡ ἔνοριακὴ Ἐπιτροπεία τοῦ χωρίου Σουδενῶν «Ἅγιος
Βασίλειος».

Δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ τροφοδο-
τήσῃ τὸν Ἱερέα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ Ναοῦ, δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον εἰς
τὸν Ναὸν εἰς ἓνα ἄνθρωπον ἀνοσιουργοῦντα κατὰ
τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Μεταλήψεως, καθ' ἣν σι-
γγμὴν ὁ Ἱερεὺς φέρει τὸ Ἅγιον Ποτήριον εἰς τοὺς
πιστοὺς, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ ἐκ-
βάλλῃ ἐκ τοῦ Ναοῦ βλάσφημον τοῦ χειρίστου εἵδους
τολμῶντα νὰ εἰσέρχεται καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον,
διότι εἶναι ἐπίτροπος!

Καὶ εἴποι τις ἄν!... Τὰ Δικαστήρια... Ναί!
Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιερεὺς ἔργον αὐτοῦ θὰ ἔχη τὸ παρί-
στασθαι εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ εὐτελίξῃται περισ-
σότερον;

Ἡ ἠθρορικὴ δικηγορικὴ δεινότης τῆς κομμουνι-
στικῆς μικροπολιτικῆς στεφάνους ἀδωότητος καὶ ἀγιό-
τητος δύναται νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ αὐτῶν
τῶν ἀκρωτηριαζόντων Ἀρχιερεῖς!

Ἐξεθέσαμεν τὸ γεγονός τῆς φυγαδεύσεως τοῦ Ἱε-
ρέως Σουδενῶν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, διότι τοῦτο
καὶ μόνον εἶναι ἀρκετὸν νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀνάγκην
τῆς κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱεράς παρα-
δόσεις τροποποιήσεως τοῦ ἔνοριακοῦ Νόμου τοῦ 1923.

† ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγυαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Αἱ ἐκποιήσεις τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 καὶ ἐντεῦ-
θεν καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἀεφ. Ἀμύ-
νης, πολλὰ Ν. Διατάγματα ἐξεδόθησαν ἄλλοτε μὲν
μερικῶς ἀπαγορεύοντα τὴν ἐκποίησιν τῶν μοναστη-
ριακῶν κτημάτων εἴτε διὰ δημοπρασίας εἴτε ἐκου-
σίως, ἄλλοτε δὲ γενικῶς, τοῦτέστιν οὐδὲ σπιθαμὴν
γῆς ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ τὸ Ἅγιον ἄνευ προηγου-
μένης ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας.

Ἡδὴ ὅτε ἐξεδόθη καὶ τὸ παρὰ τῆς Κοινοβουλευ-
τικῆς Ἐπιτροπῆς Ν.Δ. τῆς 13 Νεβρίου 1927 «περὶ
ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν εἰς τὴν Ἀεφ.
Ἀμυναν περιεθόντων μοναστηριακῶν κτημάτων»
ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ σημειώσωμεν ποῖα σή-
μερον ἰσχύουσι διατάξεις ὡς πρὸς τὰς ἐκποιήσεις
μοναστηριακῶν κτημάτων ἵνα ἐν ἐπιγνώσει αὐτῶν τὰ
Ἅγια ἐνεργῶσι καταλλήλως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ΓΥΙΔ. νόμου ἀπηγο-
ρεύετο ἡ ἐκούσια ἢ ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις ἀκινήτων
κτημάτων τῶν μονῶν, ἐξαίρεσει τῶν περιπτώσεων
τῆς ἀφεύκτου ἀνάγκης (ἀνοικοδόμησις καταπεπτω-
κότων Ναῶν κ.λ.π.) ἢ προφανοῦς ὠφελείας (ἀπρό-
σοδα κτήματα).

Διὰ τοῦ Ν.Δ. τῆς 3 7βρίου 1924 ἀπηγορεύθη ἀπο-
λύτως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πᾶσα δικαιοπραξία δι'
ἧς μετεβιβάζετο ἡ κυριότης κτήματος ἀνήκοντος εἰς
τὰς Ἱ. Μονὰς. Διὰ τοῦ νόμου ὅμως 3250 ἑπετεράπη
ἡ ἐκποίησις μοναστηριακοῦ κτήματος ἐφ' ὅσον δὲν
θὰ ὑπερέβαιnen ἐν συνόλῳ τὰ 300 στρέμματα. Ἀλ-
λὰ μετ' οὗ πολὺ ἕτερον Ν.Δ. τῆς 5 Ἰανουαρίου 1926
ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον τῆς 22 Ἀπρι-
λίου τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπηγόρευσε καὶ πάλιν «πᾶσαν
ἐκποίησιν δασικῶν ἐκτάσεων, λειβαδίων καὶ πάσης
φύσεως ἀκινήτων ἀνηκόντων εἰς τὰς ἐν ἐνεργείᾳ Ἱ.
Μονὰς ἢ διὰ δημοπρασίας ἢ δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλ-
λοτριώσεως ἢ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας».

Μετὰ δύο ἀκολούθως μῆνας, ἦτοι τὴν 1 Ἰουνίου
1926, ἐκδίδεται ἕτερον Ν. Δ. δι' οὗ «αἴρονται αἱ εἰ-
σαχθεῖσαι ἀπαγορεύσεις ὡς πρὸς τὰς δι' ἀναγκαστι-
κῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐκποιήσεις ἀγροτικῶν κτημά-
των ἀνηκόντων εἰς Μονὰς, ἐπανερχομένων ἐν ἰσχύϊ
τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου ἐκτὸς
τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 77—80 τοῦ ἀγροτικοῦ
κώδικος».

Δὲν παρήλθον πέντε μῆνες ὑπὸ τὰς ἄνω συνθήκας
καὶ τὴν 4 Νεβρίου 1926 ἐκδίδεται ἕτερον Ν. Δ. (Κον-
δύλη) δι' οὗ ἑπετεράπη ὅπως τὰ μοναστηριακὰ κτή-
ματα διατίθενται «πρὸς ἀποκατίστασιν ἀκτημόνων

καλλιεργητῶν, κατὰ τὰς περὶ ἐκουσίας ἐκποιήσεως διατάξεις τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀερ. Ἀμύνης ὡς πρὸς τὸ τίμημα καταργηθείσης τῆς διατάξεως τῆς δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐκποιήσεως. Τὸ Νομοθετικὸν τοῦτο Διάταγμα ἐπεκύρωσεν ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκδώσασα τὸ τῆς 13 Νοεμβρίου 1927 τελευταῖον, τροποποιήσασα ἔν τισι αὐτό. Διὰ τοῦ Διατάγματος τούτου ἐπικυροῦται ἡ διατάξεις ὡς πρὸς τὴν ἐκουσίαν ἐκποίησιν ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλλιεργητῶν προστεθέντων εἰς αὐτοὺς καὶ «τῶν προσφύγων» ὡς καὶ τῶν «μικρῶν κτηνοτρόφων», καὶ ἀνὰ τῆς Ἐκτελεστικ. Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀερ. Ἀμύνης τὸ τίμημα θέλει κανονίζει τὸ Ὑπουργ. Συμβούλιον. Κατὰ ταῦτα λαμβανομένων ὑπ' ὄψει ἀπάντων τῶν ὡς ἄνω Νόμων καὶ Ν. Διαταγμάτων ἰσχύουσιν αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις:

Ἐν μοναστηριακὸν κτῆμα ἐκποιεῖται, ὡς γνωστὸν 1) διὰ ἰδιαιτέρας συμφωνίας νομίμως ἐγκρινομένης 2) διὰ δημοπρασίας δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, τοῦτέστι τὴν δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας ἐκποίησιν, ἐπιτρέπεται αὕτη μόνον προκειμένου περὶ ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν προσφύγων καὶ μικροκτηνοτρόφων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 31 τοῦ ἀγροτικοῦ νόμου (ἦτοι κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, καὶ ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας).

Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, τοῦτέστι τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν, ἐπιτρέπεται μόνον προκειμένου περὶ ἀφεύκτου ἀνάγκης ἢ προφανοῦς ὠφελείας (ἄρθρα 20 τοῦ ΓΥΙΔ' νόμου) κατόπιν ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας (Ν. Δ. τῆς 5 (Ἰανουάρ. καὶ 22 Ἀπριλίου τοῦ 1926).

Ὡς πρὸς δὲ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν, τὴν δι' ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἐκποίησιν, αὕτη θέλει κανονισθῆ δι' εἰδικοῦ νόμου, ὑποβληθέντος μὲν εἰς τὴν Βουλὴν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, μὴ συζητηθέντος ὅμως εἰσέτι.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω δευτέραν περίπτωσιν, τοῦτέστι τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν, δεόν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ ἀδεια τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας στηρίζεται εἰς τὰ Ν. Δ. τῆς 5 Ἰανουαρίου καὶ 22 Ἀπριλίου 1926 τῶν ὁποίων, ὡς καὶ πάντων τῶν ἐπὶ Παγκάλου καὶ Κονδύλη ἐκδοθέντων Ν. Δ. τῶν μὴ ἐγκριθέντων παρὰ τῆς Κοινοβουλ. Ἐπιτροπῆς, ἡ ἰσχὺς παύει τὴν 18 Φεβρουαρίου ε. ε. καὶ ἐπομένως ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης τὰ (Ἡγ)λια δύνανται νὰ προβαίνωσιν εἰς ἐκποιήσεις διὰ δημοπρασίας ἄνευ ἀδείας τοῦ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτὴ	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α' Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.		Ε' α'
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β' »		ΣΤ. β'
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ. Γ' »		Ζ' βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	Ἰσοο	δ'

Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας, τηρουμένων τῶν νομίμων διατυπώσεων, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Βουλὴ ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλως ἤθελεν ἀποφασίσῃ.

Δ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ Ἐκθεσις ἐπὶ τῶν Συνομιλιῶν τῶν Μαλίνων.

Πολὺς κατ' αὐτὰς γίνεται λόγος εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον περὶ τῶν Συνομιλιῶν τῶν Μαλίνων, αἱ ὁποῖαι, ἀρξάμεναι, ὡς γνωστὸν, τῆ 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1921 καὶ λήξασαι τῆ 20 Μαΐου τοῦ 1925 διεξήχθησαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀποθανόντος διαπρεποῦς Καρδινάλιου Μερσιέ καὶ ἀπεσκόπου εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς. Κατὰ τὰς συνομιλίας ταύτας τὴν μὲν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν ἐξεπροσώπων ὁ ὑποκόμης Χάλιφαξ, ὁ ἡγέτης οὗτος τῆς κινήσεως, ἦτις ἀπὸ τινων ἐτῶν ὑφίσταται ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς ἔνωσιν αὐτῆς μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ὁ Dean τοῦ Wells Dr Armitage Robinson, ὁ Dr W. H. Freve, νῦν Ἐπίσκοπος Truro, ὁ Ἐπίσκοπος Gore καὶ ὁ Dr Kidd, ὅστις πρὸ τινων ἡμερῶν ἐξέδωκε περισπούδαστον ἔργον περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν δὲ Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἐξεπροσώπων ὁ Καρδινάλιος Μερσιέ, ὁ Mgr van Rooy, ὁ Abbé Portol, ὁ Mgr Batiffol Canon τῆς Notre Dame τῶν Παρισίων καὶ ὁ M. Hemmer. Μολονότι ἡ ἔκθεσις ἐπὶ τῶν συνομιλιῶν τούτων ἦτο ἀπὸ πολλοῦ ἐτοίμη, δὲν ἐδημοσιεύετο ὅμως μέχρι τοῦδε, τῆ ἐπινεύσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἵνα μὴ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἐπηρεάσῃ τὴν τύχην τοῦ βιβλίου Προσευχῶν. Ἀφ' ἧς ὅμως τοῦτο ἀπεροίφθη, ὡς γνωστὸν, τῆ 15 Δεκεμβρίου ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως ἐθεωρήθη ἄσκοπος. Καὶ ἡ περίφημος αὕτη ἔκθεσις, περὶ τῆς ὁποίας τοσαῦτα ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν, εἶδεν ἐπὶ τέλος πρὸ τινων ἡμερῶν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Αὕτη εἶναι διηρημένη εἰς δύο μέρη: τὸ πρῶτον μέρος περιλαμβάνει ἔκθεσιν πεπραγμένων κατὰ τὰς τέσσαρας συνεδρίας, αἵτινες ἐγένοντο ἀπὸ τοῦ 1921 καὶ 1925, καταρτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας: τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἀποτελεῖται ἐξ ὑπομνήματος περιέχοντος τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ ἐφθασαν οἱ ἀντιπρόσωποι ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλη-

σιών, συνταχθέντος τούτου υπό τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς ἐκθέσεως ἐκυρώθησαν καὶ ὑπεγράφησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐκ τῆς δημοσιευθείσης ἐκθέσεως πληροφορούμεθα ὅτι ἡ δημοσίευσις τῶν ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τῶν Συνομιλιῶν τῶν Μαλίλων εἶχεν ἀφεθῆ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Καρδιναλίου Μερσιέ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας. Ἡ ἐκθεσις ἀναφερομένη εἰς ἐπιστολὴν σταλεῖσαν ὑπὸ τοῦ Καρδιναλίου Μερσιέ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας ἐπάγεται: «ὁ Καρδιναλῖος ἦτο τῆς γνώμης νὰ μὴ δημοσιευθῶσι τὰ πρακτικὰ τῶν Συνομιλιῶν. Εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι πρέπει νὰ καταρτισθῶσι δύο ἐκθέσεις ἐπὶ τῶν Συνομιλιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ δημοσιευθῆ μὲν ἡ περιέχουσα τὰ σημεῖα, ἐφ' ὧν συμφώνησαν Ἀγγλικανοὶ καὶ Ρωμαιοκαθολικοί, νὰ μὴ ἴδῃ δὲ τὸ φῶς ἡ δευτέρα ἢ τὰς ἀσυμφωνίας περιέχουσα· αἱ ἀσυμφωνίαι, ἔλεγε, θὰ ἐδημιουργοῦν συζητήσεις μόνον, θ' ἀνεροίπιζον παλαιὰς διχονοίας καὶ θὰ ἐδημιουργοῦν διαιρέσεις, πρὸς ζημίαν τῆς ὑποθέσεως ὑπὲρ ἧς ἐργαζόμεθα» Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Καρδιναλίου ἐγράφη τῇ 25 Ὀκτωβρίου τοῦ 1925 δ.λ.δ. τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἡ συμβουλή ὅμως αὐτοῦ εἰσηκούσθη καὶ ἐκ τῶν Συνομιλιῶν ἐδημοσιεύθησαν μόνον τὰ σημεῖα, ἐφ' ὧν συμφώνησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Τὰ σημεῖα, ἐφ' ὧν ἐπῆλθε συμφωνία ἐκτίθενται σαφῶς ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ συνταχθέντι ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐπετεύχθη συμφωνία ἐπὶ ἀληθειῶν πρωτευούσης σημασίας, ὡς π.χ. ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἴδρυσεν μίαν μόνον ἀληθῆ Ἐκκλησίαν καὶ ἀποτελεῖ θέλημα Αὐτοῦ ἵνα πάντες οἱ πιστοὶ ᾧσιν ἠνωμένοι. Ἐπίσης ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἄρθρων τῶν τριῶν Συμβόλων. Περαιτέρω οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας λέγουσι: «Ἐπὶ τῇ βάσει ἐξηγήσεων, τὰς ὁποίας ἔδωκαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι φανερόν ὅτι τὰ 39 ἄρθρα δὲν ἀποτελοῦσιν ἀνυπέροβλητον ἐμπόδιον, ὡς νομίζουσιν οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς συνεννόησεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἐν τῇ πραγματικότητι πινὲς τῶν Ἀγγλικανῶν Θεολόγων πιστεύουσιν ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα εἶναι ἐπιδεικτικὰ τοιαύτης ἐρμηνείας, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ συμβιβασμὸς καὶ ἡ συμφωνία αὐτῶν μετὰ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου.... Ὁ Κλήρος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὁμολογῶν τὰ ἄρθρα ταῦτα δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν ὑπόχρον, ὡς πρότερον, νὰ ἀποδέχεται ὅλας καὶ ἐκάστην ἰδιαιτέρας ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τὰς ὁποίας ταῦτα περιέχουσι. Πολλοὶ Ἀγγλικανοί, ἰδιαιτέρας δὲ τὰ μέλη τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας θεωροῦσι τὰ ἄρθρα ταῦτα ὡς ἀπρηχαιωμένα». Μετὰ ταῦτα ἀναφέρουσι τὰ σημεῖα ἐφ' ὧν ἐπῆλθε συμφωνία «ἄνευ μεγάλης δυσκολίας» Ταῦτά εἰσι:

«1) Τὸ Βάπτισμα εἶναι ἡ θύρα δι' ἧς εἰσέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. 2) Ἡ ζωὴ τῶν

Χριστιανῶν εἶναι ὀργανωμένη περὶ Ἱεραρχίαν ἢς ἀρχηγὸς ὁ Ἐπίσκοπος. 3) Ἡ ὀργανωμένη ζωὴ τῶν χριστιανῶν εὐρίσκει τὴν ἔκφρασιν αὐτῆς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ὑπάρξεως καὶ χρήσεως τῶν μυστηρίων. 4) Ἐν τῇ Θεῷ Εὐχαριστίᾳ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πραγματικῶς προσφέρεται, καὶ λαμβάνεται ὑπὸ τῶν πιστῶν. Διὰ τοῦ καθαιγιασμοῦ ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος γίνονται Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. 5) Ἡ θυσία τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ προσφερομένη κατὰ μυστηριακὸν τρόπον. 6) Ἡ Κοινωνία ὑπ' ἀμφοτέρας τὰ εἶδη ἦτο ἄλλοτε παραδεδεγμένη ὑφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας· ἐν τῇ Δύσει ὁμως ἡ κοινωνία περιορίσθη μόνον εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἄρτου διὰ λόγους πρακτικοῦς ὑπαγορευθέντας ἐκ καιρικῶν περιστάσεων. Συνεπῶς, καθ' ἡμᾶς, λέγουσιν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὑπ' ἀμφοτέρας τὰ εἶδη Κοινωνία ἀποτελεῖ ζήτημα οὐχὶ διδασκαλίας, ἀλλ' ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας. 7) Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς Ἐκκλησίαις ὑφίσταται ἡ συνείδησις τῆς διὰ μειανοίας ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, δι' ἧς ὁ ἁμαρτωλὸς συμφιλιούται μετὰ τοῦ Θεοῦ κατόπιν τῆς ἀφετηρίου εὐχῆς, ἣν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ... 8) Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀλειψιν τῶν ἀσθενῶν δι' ἡγιασμένου ἐλαίου εἶναι ἀληθὲς ὅτι παρατηρήθη ὀλιγωτέρα συμφωνία. Πλὴν δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν ὑπάρχει τάσις πρὸς ἐπαναφορὰν ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀρχαίας συνηθείας τοῦ ἀλείφειν τοὺς ἀσθενεῖς δι' ἡγιασμένου ἐλαίου. Προκειμένου περὶ τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἀντιπρόσωποι ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῶν περιλαμβάνουσι τὰ ἑξῆς σημεῖα, ἐφ' ὧν ἐπετεύχθη συμφωνία: 1) ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἰδρύθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου κατὰ τὸν Ἱερὸν Εἰρηναῖον. 2) Ὅτι ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ἱστορικῶς γνωστὴ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ Δύσει. 3) Ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι, ὅπως ὁ Αὐγουστίνος εἶπε περὶ τοῦ Πάπα Ἰνοκεντίου τοῦ Α', Πρόεδρος τῆς Δυτ. Ἐκκλησίας. 4) Ὅτι οὗτος κατέχει πρωτεύουσαν θέσιν μετὰ τῶν ἄλλων τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἄνευ ἐπικοινωνίας μετ' αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἠνωμένου χριστιανισμοῦ. 5) Ὅτι εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ὀφείλουσιν αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀγγλίας τὸν χριστιανισμὸν αὐτῶν «διὰ Γρηγορίου τοῦ πατρὸς ἡμῶν» «ὅστις ἔπεμψεν ἡμῖν τὸ βάπτισμα».

Ἀμφότεραι αἱ μερίδες συμφώνησαν ὅτι αἱ συνομιλίαι δύνανται ἐπωφελῶς νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Οἱ Ἀγγλικανοὶ συγκεφαλαιοῦσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας αὐτῶν διὰ τῶν ἑξῆς: «Τὸ καθαρὸν κέρδος τῶν Συνομιλιῶν ὑπῆρξεν ὅτι ἀπεσκορακίσθησαν μὲν πολλὰ ζητήματα συντελοῦνται εἰς τὴν διάστασιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπετεύχθη δὲ ἱκανὸς διαφωτισμὸς ἄλλων, ἅτινα παραμένουσιν εἰσέτι ἄλυτα».

Ἡ δημοσίευσις τῆς ἐκθέσεως ἐπὶ τῶν συνομι-

λιών τῶν Μαλίνων προκάλεσεν ἱκανὸν ἐρεθισμὸν ἰδιαιτέρως μεταξὺ τῆς προτεσταντικῆς μερίδος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀπορριψίς τοῦ βιβλίου προσευχῶν ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἡ ἐν λόγῳ μερίς ἰδιαζόντως καταδικάζει τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῶν Συνομιλιῶν τὰ ὁποῖα ἀφορῶσι τὸν Πάπαν Ρώμης. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου τῆς Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου μέλος ἐπιφανῆς ἀποτελεῖ ὁ Προτεστάντης καὶ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ Βιβλίου τῶν Προσευχῶν μερίδος William Johnson Hicks, Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐδήλωσεν ὅτι τὸ Σωματεῖον αὐτῶν οὐδεμίαν σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν Ἐκθεσιν, ἰδιαιτέρως λόγῳ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅπερ εἶχον αἱ προσπάθειαι τοῦ Ὑποκόμητος Χάλιφραξ ἐπιδιώξαντος τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικῶν χειροτονιῶν κατὰ τὸ 1896. Τὸ μόνον ἀποτελεσματικὸν ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ XIII ἐκδοσις τῆς γνωστῆς Ἐγκυκλίου, δι' ἧς καταδικάζετο τὸ κύρος τῶν Ἀγγλικῶν χειροτονιῶν. Ὁ Πάπας Πῖος XI ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τοῦ προκατόχου του ἐκδοὺς τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὴν γνωστὴν Ἐγκυκλίον του, δι' ἧς, ὡς ὅρον πρὸς Ἐνωσίν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀξιοῖ τὴν ἀνευ ὄρων ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα, περὶ ἧς ἐνταῦθα γίνεται λόγος, εἶναι ἡ τῆς 10 Ἰανουαρίου ἀρξαμένου ἔτους. Ταύτης εἰς προσεχῇ αὐταπόκρισιν θὰ δώσωμεν τὰ κύρια σημεῖα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας».

Λονδίνον, 19 Ἰανουαρίου 1928

† Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ πάντων ἀνηκουστότερον.

Εἶνε ἤδη γνωστὸν ὅτι ἐν τῷ λυσιώδει των κατὰ τῆς θρησκείας πολέμῳ οἱ μπολσεβικοὶ διεξάγουσι συστηματικὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδα καὶ διδασκαλίαν εἰς τὰ παιδιά ἐν τοῖς σχολείοις τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ ὁμως παραλλήλως καταβάλλεται δραστηριωτάτη προσπάθεια ὅπως συνεκρίζωσιν καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φυσικὸν φίλτρον, τὸ συνδέον τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς, ὡς ἐν ἐκ τῶν σατανικωτέρων μέσων ἐπιτυχίας τῆς στρεβλώσεως τῆς παιδικῆς ψυχῆς ἐπενόησαν τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν πλαγιόνων εἰς τὰ κοράσια, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξέδωκαν εἰδικὸν βούλευμα. Ὑλισταὶ αὐτοί, ἀναίσθητοι πρὸς τὸν πόνον ἐκείνου τὴν ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται τὸ κοράσιον ὅταν κωλύεται νὰ περιπτυχθῇ τὴν ἀχυρίνην πλαγιόνα του, διὰ τῆς μεθόδου ταύτης νομίζουσιν ὅτι ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τὰς μικρὰς τὰς εὐκαιρίας τῆς ἀσκήσεως τοῦ μητρικοῦ φίλτρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἡσθάνοντο διὰ τὸ πραγματικὸν των τέκνον, ὅταν θὰ γείνουσι μητέρες. Ἄλλ' ὡς ἀπέτυχον ἐν τῷ κατὰ τῆς

θρησκείας ἀγωνί των προκαλέσαντες μάλιστα ὅλους ἀντίθετα τῶν προσδοκηθέντων ἀποτελέσματα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ ἀπογοητευθῶσιν ὅταν μάθωσιν ὅτι πρὸς κέντρα λακτίζουσι, διότι δὲν πολεμεῖται ὅ,τι ἐν αὐτῇ τῇ φύσει βαθυτάτας κέκτῃται ρίζας. Ἀπὸ τοῦ λίχνου μέχρι τοῦ τάφου ὁ ἄνθρωπος διψᾷ ὅχι τόσο νὰ ἀγαπᾶται, ὅσον νὰ ἔχη τινὰ τὸν ὁποῖον νὰ ἀγαπᾷ. Ἀκριβῶς δ' ἡ ἀπάντησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἰς τὸν πόθον τοῦτον τῆς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκδηλώσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐνεργου ἀγάπης εἶνε ἡ ὑπόδειξις τοῦ ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθέντος Θεοῦ ὡς τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδευγμένου δι' αὐτὸν ἀντικειμένου τῆς πλήρους ἀγάπης του Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης ἡ ἄπειρος συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ ἐξεδηλώθη καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ βεβαίως τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τὸ δημιούρημά του, πρὸ παντὸς ὅμως ἐν τῇ ὑποδείξει ὅτι ὁ σκοπὸς του δὲν δύναται νὰ πραγματοποιῆ ἀνευ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου. Ἀυτὰ εἶνε τὰ πράγματα, καὶ κατὰ τῶν πραγμάτων μόνον οἱ ἀνόητοι μίχονται. Οἱ μπολσεβικοὶ δύναται νὰ ἐντείνουν τὴν ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδα των ἄλλ' οἱ χωρικοὶ σήμερον προσεύχονται ἕως μετὰ περισσοτέρου ζήλου ἢ πρὸ τοῦ συγχρόνου ἀντιθρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Καὶ τὰ πλαγιονοποῖα ἐργοστάσια δύναται νὰ κλεισθῶσι μετὰ τὸ ἀντιπλαγιονικὸν τῶν μπολσεβικῶν διάταγμα ἄλλα αἱ μικραὶ ρωσίδες γνωρίζουσι νὰ ἐκδηλώσιν τὴν ἀγάπην των ἐναγκαλιζόμεναι πλαγιόνας ἐκ τῶν ρακῶν τὰ ὁποῖα θὰ συλλέγωσιν ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν ἀπορριμμάτων.

«*Graeca sunt...*»

Δὲν ἐδόθη ἀκόμη πέρασ εἰς τὰ σχόλια, τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν τὰ πεπραγμένα τοῦ ἐν Δωζάνῃ τελευταίου παγχριστιανικοῦ συνεδρίου. Ἐν τοῖς σχολίοις τούτοις φυσικὸν ἦτο νὰ κρίνεται παντοιοτρόπως ἡ στάσις τῶν ὀρθοδόξων, εἶδομεν δὲ ἀπὸ τούτων τῶν στηλῶν, ἐν καιρῷ, πόσα περὶ αὐτῆς πολλαχόθεν ἐγράφησαν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ θέμα δὲν ἐθεωρήθη ἐξαντληθέν, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Gloucester Dr Headlam ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ περιοδικοῦ «Christian East» δριμύτως ἐπικρίνοντα τὴν γνωστὴν στάσιν καὶ τὰς δηλώσεις τῶν «ὀρθοδόξων Ἑλλήνων θεολόγων» (The orthodox Greek Theologians) ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος συνεδρίῳ. Ὁ Dr Headlam νομίζει ὅτι ἡ στάσις των αὐτῆ ὀφείλεται τὸ μὲν εἰς τὸ νὰ ἐμφανίσουν ἐνιαῖον μέτωπον ἐν τῇ συνδιασκέψει, τὸ δὲ εἰς τὸ νὰ προφυλάξωσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ἐπικρίσεων τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευομένου ὀρθοδόξου τῆς πατρίδος των λαοῦ. Ἄλλ' ὑπῆρξε τόσο σαφῆς, εἰλικρινῆς, τιμία καὶ εὐληπτος

ἡ καθ' ὅλου στάσις τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων, ὥστε μόνον πολὺ ἐλαστικὸς εἰς τὰ τῆς πίστεως διαμαρτυρόμενος νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Οἱ ὀρθόδοξοι εἶχον δηλώσει—ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐκκλησίας»—ὅτι ἡ σύνταξις τῶν περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ κοινῆς περὶ πίστεως ὁμολογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει συμβιβασμοῦ ἀντιθέτων ἰδεῶν καὶ γνωμῶν διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἔξωτερικὴ καὶ ἐπὶ τοῦ γράμματος μᾶλλον στηριζομένη συμφωνία· ἐνῶ «ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συνειδήσεως οὐδεὶς χωρεῖ συμβιβασμός». Δὲν εἶνε δυνατόν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ζητήμασι «νὰ ὑποκρύπτωνται ὑπὸ τὰς αὐτὰς λέξεις δύο νοήματα καὶ δύο διάφοροι ἀντιλήψεις καὶ ἐξηγήσεις τῶν κοινῶς παραδεδεγμένων προτάσεων». Κατ' ἀκολουθίαν, οὐδεὶς ποτε ὀρθόδοξος δύναται ποτε νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἐνωσις στηριζομένη ἐπὶ διαφορουμένων προτάσεων εἶνε παραμόνιμος». Ἐφ' ὅσον ὁ Dr Haedlam δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ ἀπλούστατα ταῦτα νοήματα, εἶνε φυσικὸν νὰ κατατρίβηται εἰς τὰ περὶ τῶν μυστηρίων καὶ τῆς ἱερωσύνης, καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὴν περὶ αὐτῶν ἀντίληψιν τῶν ὀρθοδόξων. Graeca sunt... Καὶ μόνον εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ νὰ ἀντιληφθῇ ταῦτα ὁ Dr Haedlam ὀφείλεται ἡ φράσις του, καθ' ἣν, «ἐὰν αἱ τρομεραὶ δηλώσεις περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς περὶ τῆς πίστεως διδασκαλίας ἡρμηνεύον τὴν πραγματικὴν στάσιν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, θὰ ἦσαν ὅλως ἄχρηστοι. εἰς πᾶσαν καθ' ὅλου συνδιάσκεψιν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁμαλοῦ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν ὁ Ἱερομ. Ἀνθιμος Μάνος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Ἱερομ. Κυρίλλου Ραυτοπούλου.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ξενιάς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ὁ Ἱερομ. Εὐσέβιος Μαντζῶρος ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Βενεδίκτου Παπανικολάου.

—Διωρίσθη Ἡγουμένη τῆς γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς Ἀμπελακίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, ἡ Μοναχὴ Μελανία Κωσταρέλου, ἀντὶ τῆς λόγῳ γήρατος παραιτηθείσης τοιαύτης, σύμβουλοι δὲ αἱ Μοναχαὶ Ἀγάθη Σωφρονά καὶ Ἀκακία Δημοπούλου.

—Ἡ πρὸς ἔγκρισιν ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἱστορία Παλ. Διαθήκης διὰ τὴν Α'. τάξιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Παρθεναγωγείων τοῦ Κράτους, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Ἰωάννου Πετροπούλου, παρεπέμφθη τῷ Πανοσιολ. Εὐαγγέλῳ Ἀντωνιάδῃ Διευθυντῇ τῆς Ἐκκλησ. Ριζαρίου Σχολῆς ὅπως μελε-

τήσῃ αὐτὴν καὶ ἐκφέρῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς γνώμην αὐτοῦ.

—Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Φωκίδος Ἀμβροσίου, ἀνέθηκε τὴν ἔκδοσιν διαζυγίων καὶ ἐπιτιμίων τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Φωκίδος εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φθιώτιδος.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 16 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 17 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον Σοφοῦμασι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 19 Δεβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ἱερὰ Μονὴ «Ἁγίας»—Ἀνδρου ἀποσπασθεῖσα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ γυναικείαν Μονήν.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 14 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 8 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2163 π. ἔτ. Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποβολῆς τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, εἰς τοὺς Διακόνους α') Ἀντώνιον Μπῆτρον β') Αὐξέντιον Ἰωάννου καὶ γ') Ἀνθιμον Πρωτονοτάριον.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 8 Δεβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ὁ συνοικισμὸς «Βρώμμαρης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπακτίας, ἀποσπασθεῖς τῆς ἐνορίας Βλαχόμανδρας ὑπάγεται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ χωρίου Βρώστιαν τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 16 Νεβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 30 Δεβρίου π. ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 317 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ὁ παρεκκλήσιον «Ἁγιος Γεράσιμος» τοῦ χωρίου Ἀλαμπη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας ἀποσπασθὲν τοῦ χωρίου Δουραλῆ προσηρτήθη τῷ ἐνοριακῷ Ναῷ Τσατσίου τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 29 Νεβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς «Ἁγιος Θεόδωρος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας Βοεβόδα, τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 8 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 16 Ἰανουαρίου ἐν ἔτ. καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ χωρίον «Κυπαρισσίου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας «Τραγάνης» ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μὲ ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 14 Ἰανουαρίου ἐκδοθέντος καὶ τῇ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος

ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 8 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2.178 π. ἔτ. Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα ποινή, τῆς ἰσοβίου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας καὶ ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας δικαιωμάτων, εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Καρακατσάνην, ἐφημέριον Βραχαιτίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορινθίας.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 2 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 13 Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Ἅγιος Γεώργιος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος. ἐκχωρισθὲν τοῦ χωρίου Δαουκλή ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν μετ' ἐνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 16 Νοεμβρίου π. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 17 Ἰανουαρίου ἐν. ἔτ. καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ἱερὰ Μονὴ «Παναγίας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναυπαιτίας συνεχωνεύθη εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν «Προυσοῦ» τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

— Ἐναντίον τῶν ἀνατρεπτικῶν ρευμάτων, ἅτινα ζητοῦσι νὰ καταστρέψωσι τὴν οἰκογένειαν, ἰδρῦθη πρὸ τινος χρόνου «Σύλλογος γονέων Ἀθηναίων» σκοπὸν ἔχων διὰ δημοσιευμάτων καὶ πρὸ πάντων διὰ καταλλήλων διαλέξεων κατὰ συνοικίας καὶ συνοικισμοὺς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ νὰ διδάξῃ εἰς τοὺς γονεῖς τὰ πρὸς τὰ τέκνα καθήκοντα αὐτῶν, παρέχων εἰς αὐτοὺς ποικίλας γνώσεις καὶ κρακτικὰς ὁδηγίας ἐκ τῆς ὑγιεινῆς καὶ παιδαγωγικῆς. Ἐπιθυμῶν ὅπως ἐνισχύσῃ τὸ κοινωφελὲς ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος δι' ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς ἐφημέριους παρήγγειλεν ὅπως καταλλήλως συστήσωσιν αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν ἐνοριῶν τῶν καὶ προτρέψωσιν αὐτοὺς ἵνα παρακολουθῶσι τὰς διαλέξεις τῶν μελῶν καὶ ἀντιπροσώπων αὐτοῦ.

— Ἡ ἐνταῦθα ἀριστα καὶ κοινωφελέστατα ἐργαζομένη Ἑλληνικὴ Γεωργικὴ Ἑταιρεία ἐξέδωκε σεβρὰν χρησίμω βιβλιαρίων, ἅτινα συντεταγμένα ὑπὸ τῶν μάλλον διακεκριμένων καὶ εἰδικῶν γεωπόνων καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων τῆς πατρίδος μας καὶ εἰς γλώσσαν κατὰ τὸ δυνατόν ἀπλὴν καὶ εὐληπτὸν διδάσκουσι πρακτικῶς τὴν καλλιέργειαν, τὴν λίπανσιν, τὴν συγκομιδὴν, τὴν καταπολέμησιν τῶν νόσων, τὴν βιομηχανικὴν κατεργασίαν καὶ τὴν διατήρησιν τῶν διαφόρων γεωργικῶν προϊόντων ὡς καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν καλυτέρων γενῶν τῶν κτηνῶν, τὴν διατροφήν καὶ τὴν καταπολέμησιν τῶν νόσων αὐτῶν. Τὰ βιβλιαρία ταῦτα δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐφημέριους καὶ ἐπιτρόπους ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος θερμοτάτα συστήσας παρήγγειλεν ὅπως συστήσωσιν αὐτὰ πρὸς τοὺς χωρικοὺς καλλιεργητὰς καὶ κτηνοτρόφους ἀξίων ὅπως ὑποδείξουν εἰς αὐτοὺς καὶ ἀναπτύξουν τὴν μεγάλην χρησιμότητα αὐτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 4 τῆς 26 Ἰαν. ἐν ἔτους φύλλῳ τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας «Πάνταϊνος» ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἡμερολόγιον» ἡ κατωτέρω ἐπίσημος δήλωσις «ἐκ τῆς

Γραμματείας τῆς Συνόδου» τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας :

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 21 Ἰανουαρίου ἐπιληφθεῖσα τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὁμοφώνως ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν :

«Ἡ Ἱ. Σύνοδος διασκεψαμένη ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι :

- 1) Ἀπεδείχθη ἀδύνατος ἡ σύγκλησις Τοπικῆς τοῦλάχιστον Συνόδου, ἵνα ἐξ ἀποφάσεως αὐτῆς λάβῃ τὸ ζήτημα τὴν λύσιν αὐτοῦ.

- 2) Αἱ πλείους τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐφαρμοζοῦσιν ἄνευ τὸ μετερρυθμισμένον. Ἡμερολόγιον προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

- 3) Ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θερόνου Ἀλεξανδρείας ἐφαρμοζοῦνται καὶ τὰ δύο Ἡμερολόγια, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀνωμαλίαν.

- 4) Ἡ πλειονότης τῶν πιστῶν συνδέεται ἐθνικῶς καὶ κοινωνικῶς μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Κων(σταντι)πόλεως, Ἑλλάδος καὶ Κύπρου, δυσχεραίνεται δὲ ἡ ἐκτέλεσις ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν καθηκόντων.

- 5) Οὔτε δυνατόν εἶναι ἴσως οὔτε ἐπιθυμητὸν αἰ ἀποδεξάμεναι Ἐκκλησίαν τὸ μετερρυθμισμένον νὰ ἀνακρούσῃσι πρῶταν, διότι ὁ διχασμὸς τοῦ Ἡμερολογίου εἰς Κρατικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἐν χώραις Ὁρθοδόξοις ἔσται εἰς βάρος τοῦ θρησκευτικοῦ βίου.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ : 1) Γίνεται δεκτὸν ἐν ὄλῳ τῷ κλίματι τοῦ Πατριαρχικοῦ Θερόνου Ἀλεξανδρείας τὸ μετερρυθμισμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. 2) Ἡ ἐφαρμογὴ ἀρξεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἀριθμομένης ἑορταστικῶς ὡς 14ης. 3) Τὸ Πασχάλιον μένει ἀμετακίνητον. 4) Ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἀνήκει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

(Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Συνόδου)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου

α) Διὰ τοῦ Ἱερέως Β. Γιαννοπούλου οἱ κ. Νικόλαος καὶ Παρασκευὴ Μορέττου Δρχ. 3 000, β) Διὰ τῆς Ἀξ. Διευθύνσεως ἐφημερίδος «Ἐστία» ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γεωργίου Στρίγκου Δρ. 1.000, ἡ Βιομηχανικὴ Ἐλαιουργία «Φοῖνιξ» Δρ. 500, ὁ κ. Ἰωάννης Χανδροῆς Δρ. 500, οἱ κ. κ. Ἰ. Βουργιάς καὶ Δημ. Παμπούκος εἰς μνήμην Ὁλγας Ε. Ἐμπειρικοῦ Δρ. 500.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γ. Α. Σωτηρίου. Εὔρετήριον τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος Μέρος Α'. 1. Μεσαιωνικά μνημεῖα Ἀττικῆς. Α. Ἀθηνῶν. Τεῦχος Α' Πολιτικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τῶν χριστιανικῶν Ἀθηνῶν. Μεσαιωνικαὶ ὀχυρώσεις τῆς πόλεως. Οἱ μετατραπέντες εἰς ἐκκλησίας ἀρχαῖοι ναοί. Τὰ παλαιοχριστιανικὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις 1927. Μετὰ πολλῶν εἰκόνων καὶ τοπογραφικῶν διαγραμμάτων.—Τὸ ἔργον ἀποτελεῖ δημοσίευμα τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Ἰπουργείου Παιδείας καὶ θρησκευμάτων, ἐκδίδεται δ' ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Εὔρετήριον τῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος» ἐπιμελεῖα τῶν κ. κ. Μ. Κουρουνιώτη καὶ Γ. Α. Σωτηρίου.

Τύποις «Φοῖνιξ», ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθήναι